

Arrest

nr. 78 317 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 17 december 2007 België binnen en dient op 18 december 2007 een asielaanvraag in.

Op 28 april 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 18 299 van 3 november 2008

worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoeker gaat hiertegen in cassatieberoep bij de Raad van State die bij beschikking nr. 4030 van 17 februari 2009 het beroep niet toelaatbaar verklaart.

Op 26 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 19 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 30 juni 2009, 29 september 2010, 26 oktober 2010, 17 december 2010 en 10 januari 2011 dient verzoeker hierop aanvullingen in.

Op 16 maart 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 23 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 1 mei 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 31 augustus 2011 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.08.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

Y., M. (...)

nationaliteit: Iran

geboren te (...) op 23.05.1982

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Op het standaard medisch

getuigschrift wordt verwezen naar een medisch attest in bijlage (attest opgesteld door dr. V. M. dd. 08.06.2011), doch op dit attest wordt evenmin de graad van ernst van de ziekte vermeld. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het

standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 09.06.2011), en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, omdat het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. Het is bijgevolg niet nodig de opgeworpen exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel: Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel, alsook schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt:

(...)

Verzoeker is het niet eens met deze argumentatie, omwille van de volgende redenen:

Eerste onderdeel

Verzoeker heeft de eer erop te wijzen dat er in casu wel degelijk de graad van de ernst van zijn aandoening wordt weergegeven door het standaard medisch getuigschrift.

De aandoeningen waarmee verzoeker kampt worden door zijn behandelende arts geëxpliciteerd als een myelumcontusie met een Brown Séquard syndroom en een post-traumatisch stresssyndroom. Verwerende partij geeft zelf aan dat deze pathologie als ernstig kan worden beschouwd. Enkel de graad van de ernst zou ontbreken.

Dit is echter niet het geval: de graad van de ernst kan immers afgeleid worden uit het gehele medische attest. Zo vormt de grote hoeveelheid zware medicatie die verzoeker dagelijks dient in te nemen een maatstaf waarmee de graad van de ernst kan gepreciseerd worden. Verzoeker dient elke dag de volgende medicijnen in te nemen: Zopiclon (angstverminderend); Oxycontin (zeer zware pijnstiller, behoort tot de groep der opiaten); Lyrica (tegen zenuwpijnen en angstgevoelens); Citalopram (een antidepressivum) en tot slot Cymbalta (tegen depressie en angsten). Uit deze zware cocktail blijkt duidelijk dat verzoeker te kampen heeft met zeer ernstige aandoeningen.

Daarnaast wijst het feit dat niet nader bepaald kan worden hoe lang een behandeling noodzakelijk is, maar dat de behandelende arts er van overtuigd is dat de begeleiding sowieso van lange duur zal zijn, ook op de grote ernst van verzoekers' medische en psychische problemen.

Afgezien van deze elementen die de graad van de ernst weergeven in het standaard medisch getuigschrift, kan men ook in het medisch attest waarnaar verwezen wordt (het attest opgesteld door dr. V. M., dd. 08.06.2011) een vermelding van de graad van de ernst terugvinden. Deze arts stelt immers dat het “posttraumatische stresssyndroom steeds meer op de voorgrond treedt”. Hieruit kan men weliswaar niet onmiddellijk de exacte graad van de ernst afleiden, maar het vormt desalniettemin een indicatie dat verzoekers' posttraumatisch stresssyndroom zich – op een schaal van verwaarloosbaar tot uitermate ernstig – in de ernstigere zone bevindt.

Uit het voorgaande blijkt dus dat de graad van de ernst van verzoekers' aandoening, zij het mogelijk indirect geformuleerd, dus wel terug te vinden is in het standaard medisch getuigschrift en in het medisch attest in bijlage. Zomaar stellen dat er geen enkele vermelding omtrent de graad van de ernst in deze medische attesten staat, is dan ook te kort door de bocht.

Men zou kritiek kunnen uiten op de manier waarop de graad van de ernst is weergegeven in de medische attesten, maar hetgeen de geneesheer exact dient neer te schrijven om de graad van de ernst te preciseren, blijkt noch uit de tekst van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, noch uit de vraagstelling van het standaard medisch getuigschrift.

Het inhoudelijke oordeel omtrent de graad van de ernst van de gezondheidssituatie van verzoeker ressorteert onder de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek. Dit oordeel komt toe aan de arts-deskundige, gemandateerd door de verwerende partij. Het is met andere woorden aan verwerende partij enkel geoorloofd na te gaan of de wettelijke gegevens "vermeld" zijn op het standaard medisch attest (artikel 9ter, §3,3° en §1, lid 4), waarbij ook naar bijlagen mag worden verwezen. Het is de ambtenaar-geneesheer of een aangeduide geneesheer die de beoordeling van de medische elementen ten gronde voor zijn rekening neemt (artikel 9ter, §1, lid 5).

Het bijgevoegde medische standaardattest en het attest in bijlage bevatten in casu een beknopte en mogelijk indirecte vermelding van de graad van de ernst van de ziekte. Het komt aldus aan verwerende partij niet toe om deze bewoordingen inhoudelijk te beoordelen, als zouden zij geen voldoende indicatie van de graad van de ernst van de aandoening bevatten.

Verzoeker heeft de eer om hieromtrent te wijzen op zeer recent rechtspraak van Uw Raad:

"Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, voorziet immers dat de beoordeling van de graad van de ernst van de ziekte dient te geschieden door de ambtenaar-geneesheer en niet door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt aldus niet toe aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat de omschrijving van de graad van de ernst niet voldoende is. Zoals de verzoekende partijen terecht aangeven, blijkt nergens uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch uit de vraagstelling van het standaard medisch getuigschrift wat een arts dan wel zou moeten invullen op dat aanvaard zou worden dat de omschreven graad van de ernst van de ziekte wel zou voldoen" (RvV nr. 67 937 van 5 oktober 2011; stuk 3)

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verzoeker kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering. Het motief dat de bestreden beslissing aanhaalt is niet correct.

Verzoeker ging er op een rechtmatige wijze van uit dat het verzoek zoals dat door haar werd ingediend ontvankelijk verklaard zou worden. Hij bezorgde aan verwerende partij het medisch standaard getuigschrift. Hierdoor werd op een degelijke en nauwkeurige wijze tegemoet gekomen aan de vereisten die artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet stelt. Omwille van deze reden wordt het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Doordat verwerende partij op een al te lichtzinnige wijze oordeelt dat het standaard medisch getuigschrift geen melding bevat omtrent de graad van de ernst van de aandoening en doordat verwerende partij daarenboven op geen enkele wijze de bijkomende stukken in haar oordeel betreft, is verwerende partij zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoeker aangeboden documenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken. Door op een dergelijke wijze het verzoekschrift af te wijzen dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aanvoert, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing aldus alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De terugleiding van verzoeker naar Iran zou dan ook een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

Tweede onderdeel

In het voorkomende geval dat verwerende partij toch zou volhouden dat de graad van de ernst niet aangegeven werd in de aanvraag van verzoeker, wenst verzoeker erop te wijzen dat onder rubriek B van het standaard medisch getuigschrift de behandelende geneesheer de volgende gegevens dient weer te geven:

"gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de medische aandoeningen (...)"

De bestreden beslissing beschouwt de aanvraag tot machtiging verblijf van verzoeker onontvankelijk aangezien er geen uitspraak wordt gedaan omtrent de graad van de ernst.

Aangaande de precisering van de graad van de ernst wordt er in het standaard medisch getuigschrift echter geen enkele vraag gesteld.

De behandelende geneesheer heeft duidelijk geantwoord op hetgeen hem onder rubriek B van het standaard medisch getuigschrift werd gevraagd aangezien uit zijn omschrijving ondermeer de aard en de ernst van de aandoening duidelijk blijkt. Uit de weergave: myelumcontusie met een Brown Séquard syndroom en een post-traumatisch stresssyndroom kan immers de ernst worden afgeleid. Ook dient te worden benadrukt dat het uitvoerige oordeel omtrent de ernst (en de graad van de ernst) van de

gezondheidssituatie van verzoeker thuishoort in de fase van de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek. Dit oordeel komt toe aan de arts-deskundige, gemandateerd door de verwerende partij.

Indien verwerende partij van de behandelende arts precieze informatie wenst omtrent de graad van de ernst van de aandoening, dan dient het standaard medisch getuigschrift dit specifiek te vermelden in haar vraagstelling, *quod non*.

Hierbij dient gewezen te worden op het verschil in bewoordingen tussen het Franstalig en het Nederlandstalig standaard medisch getuigschrift.

Het Franstalige getuigschrift, in tegenstelling tot het Nederlandstalige, vraagt de graad van de ernst van de aandoeningen te vermelden. Rubriek B luidt immers als volgt:

“Description détaillée de la nature et du degré de gravité des affections (...)” (eigen benadrukking)

In het Nederlandstalige getuigschrift wordt de vraag naar de graad van de ernst niet gepreciseerd. Bijgevolg kan er aan verzoeker niet verweten worden dat er geen uitspraak wordt gedaan omtrent de graad van de ernst van de aandoening. Van een standaard getuigschrift mag wel degelijk worden verwacht dat het uitdrukkelijk peilt naar de aspecten waaromtrent verwerende partij informatie wenst, *quod non*.

Door te eisen dat de behandelende geneesheer van verzoeker antwoord geeft op een vraag die hem of haar niet gesteld wordt in het verplicht in te vullen medisch getuigschrift schendt verwerende partij zowel het redelijkheids- als het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker nalaat nader in te gaan op de nochtans aangehaalde schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Volgens de verwerende partij kan zij zich bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

De verwerende partij stelt voorts dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu hij deze weergeeft in het inleidend verzoekschrift en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

In de mate waarin verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen om reden dat het door verzoeker neergelegde standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt. Verwijzend naar de motieven van de bestreden beslissing alsook naar artikel 9ter, § 1, vierde lid en § 3, 3° van de vreemdelingenwet, vervolgt de verwerende partij dat het medisch getuigschrift uitdrukkelijk dient te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het standaard medisch getuigschrift wordt de aanvraag in toepassing van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de grote hoeveelheid medicijnen, de vermelde aandoeningen en de onbepaalde duur van de behandeling, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet ernstig kunnen worden genomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker voorhoudt dat uit het standaard medisch getuigschrift niet blijkt dat de graad van ernst van de ziekte dient te worden opgegeven, merkt de verwerende partij op dat uit de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wel degelijk blijkt dat de graad van ernst dient te worden meegedeeld bij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, zodat verzoeker niet ernstig kan opwerpen dat hij hiertoe niet verplicht zou zijn geweest.

In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: EVRM), betoogt de verwerende partij dat uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het EHRM; de verwerende partij refereert dienaangaande uitvoerig aan rechtspraak van het EHRM. De verwerende partij merkt vervolgens op dat verzoeker *in casu* niet aangeeft wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Volgens de verwerende partij maakt verzoeker door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en te stellen dat *“de terugleiding naar Iran*

een onmenselijke behandeling zou uitmaken” een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Verzoeker heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die *prima facie* wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*ter*, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9*ter*, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet; het standaard medisch getuigschrift toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde deze bepaling als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het door verzoeker overgemaakte standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet: het vermeldt niet de graad van ernst van de ziekte.

In het middel betoogt verzoeker dat het in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorgelegde standaard medisch getuigschrift wel degelijk de graad van ernst van de ziekte weergeeft. Volgens verzoeker kan de graad van ernst van zijn aandoening immers worden afgeleid uit het geheel van het medisch attest. Zo stelt verzoeker dat de grote hoeveelheid zware medicatie die hij dagelijks dient in te nemen een maatstaf vormt waarmee de graad van ernst van de ziekte kan worden gepreciseerd. Volgens verzoeker wijst het feit dat niet nader kan worden bepaald hoe lang een behandeling noodzakelijk is en dat de behandelende arts ervan overtuigd is dat de begeleiding van lange duur zal zijn daarnaast ook op de ernst van verzoekers medische en psychische problemen. Verzoeker laat verder gelden dat de graad van ernst van zijn aandoening tevens wordt vermeld in het medisch attest d.d. 8 juni 2011 van dokter K. V. M. en waarnaar wordt verwezen in het standaard medisch getuigschrift. Volgens verzoeker wijst voornoemde arts er immers op dat het "posttraumatisch stresssyndroom steeds meer op de voorgrond treedt". Verzoeker

besluit dat een vermelding van de graad van ernst van zijn aandoening terug te vinden is in zowel het standaard medisch getuigschrift als in het medisch attest d.d. 8 juni 2011.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch getuigschrift dat verzoeker voorlegde bij zijn aanvraag van 31 augustus 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: *“Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Centraal [onleesbaar woord] syndroom (below level) → Brown-Séquard syndroom; Posttraumatisch stresssyndroom”*. In het medisch attest wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (geen limiet). In het medisch getuigschrift d.d. 8 juni 2011 van dokter K. V. M. dat als bijlage bij het standaard medisch getuigschrift werd gevoegd en waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, wordt onder meer het volgende geattesteerd: *“Nu zijn posttraumatisch stresssyndroom steeds meer op de voorgrond treedt, zijn de pijnklachten van patiënt ook minder onder controle”*. In het medisch attest wordt verder melding gemaakt van de actuele behandeling (medicatie) en worden een aantal therapievoorstellen geformuleerd.

Verzoeker kan worden gevolgd dat in het medisch attest waarnaar verwezen wordt, een vermelding van de graad van ernst kan worden teruggevonden. In het medisch attest d.d. 8 juni 2011 van dokter K. V. M., waarmee uitdrukkelijk rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing, wordt namelijk aangegeven welke de aandoening is waaraan verzoeker lijdt (i.e. een posttraumatisch stresssyndroom) en stipt de door verzoeker geraadpleegde dokter uitdrukkelijk aan dat *“[n]u zijn posttraumatisch stresssyndroom steeds meer op de voorgrond treedt, [...] de pijnklachten van patiënt ook minder onder controle [zijn]”*. Er wordt bijgevolg uitdrukkelijk toegelicht dat verzoekers aandoening steeds meer op de voorgrond treedt.

De stelling van de verwerende partij dat “de graad van ernst” van de medische problematiek van verzoeker niet uitdrukkelijk blijkt uit de door hem voorgelegde attesten, vindt dan ook geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. De door verzoeker geconsulteerde geneesheer zette immers in het medisch attest d.d. 8 juni 2011 uiteen dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt steeds meer op de voorgrond treedt.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET